

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobkyně: **L. Ch.**, st. přísl. Ukrajina, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.11.2011, č.j. MV-8477-8/SO-2011

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 28.11.2011, č.j. MV-8477-8/SO-2011 se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 14.922,- Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 5.11.2010, č.j. CPPH-062989/CI-2010-60, kterým nebyla podle ust. § 44a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. v návaznosti na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. prodloužena doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání.

V odůvodnění pak žalovaný mimo jiné zrekapituloval průběh správního řízení a uvedl, že spisovým materiálem je doloženo, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s

§ 3 zákona č. 500/2004 Sb. tak, aby byl zjištěn stav věci, a to tedy v souladu s § 2 zákona č. 500/2004 Sb. Rovněž postupoval podle žalovaného v souladu s § 167 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., kdy je policie oprávněna při plnění úkolů prověřovat, zda se cizinec nedopustil obcházení zákona s cílem získat oprávnění k pobytu a to v případě žalobkyně tím, že na území České republiky neplní účel pobytu, fakticky nepodniká. Z informace Pražské správy sociálního zabezpečení Praha 8 podle žalovaného vyplývá, že minimálně od 14.7.2009 doposud cizinka nepodnikala jako osoba samostatně výdělečně činná, tudíž po uvedenou dobu neplnila ani účel pobytu podnikání.

Dále žalovaný konstatoval, že žalobkyně neplnila účel pobytu, na základě kterého jí bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno, toto je ve spisovém materiálu doloženo informací z Pražské správy sociálního zabezpečení Praha 8. Odkázal na ust. § 2 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb. a uvedl, že povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - osoba samostatně výdělečně činná - bylo uděleno od 25.9.2008 do 24.9.2010. Podle sdělení Pražské správy sociálního zabezpečení Praha 8 ze dne 12.7.2010 a ze dne 7.9.2010 je cizinka v evidenci jako osoba samostatně činná od 10.9.2008 do 31.10.2008 a ze sdělení ze dne 20.9.2010 vyplývá, že cizinka byla v registraci od 1.11.2008 do 14.7.2009.

Správní orgán I. stupně podle žalovaného při vydání rozhodnutí vycházel z dostatečně zjištěných důkazů, které obsahuje spisový materiál, a pokud cizinec při odhlášení na okresní správě sociálního zabezpečení uvedl, že přerušil činnost, či ukončil činnost, je tato skutečnost podle žalovaného dostatečným důvodem pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, protože nepodniká a tím neplní účel pobytu.

Žalovaný vycházel z § 44a odst. 3, § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 a § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. Uvedl, že žalobkyni bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání a bylo její povinností platit platby Pražské správě sociálního zabezpečení Praha 8, aby zde mohla plnit povolený účel pobytu. Uvedenou povinnost podle žalovaného žalobkyně neplnila a pobývala na území České republiky nadále, přestala splňovat podmínku pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu, což je pro správní orgán závažná překážka, která ukládá povinnost správnímu orgánu konat ve věci o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

V daném případě se podle žalovaného správní orgán vypořádal i s přiměřeností dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Uvedl, že na území České republiky dle tvrzení žalobkyně pobývá celá její rodina, manželovi bylo vydáno dne 5.11.2010 pod č.j. CPPH-062984/CI-2010-60 rozhodnutí o zamítnutí žádosti a neprodloužení dlouhodobého pobytu, nelzetilému dítěti žalobkyně byla žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu přerušena. K námitce ohledně mateřské dovolené žalobkyně odvolací správní orgán konstatoval, že pokud žalobkyně přestala splňovat účel pobytu podnikání, na základě kterého jí byl povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky, bylo její povinností požádat o změnu účelu pobytu, aby mohla nadále pobývat na území České republiky za účelem společného soužití rodiny.

K odkazu na ust. § 68 zákona č. 326/1999 Sb. žalovaný uvedl, že toto ustanovení se týká oprávnění pobývat na území České republiky v rámci trvalého pobytu.

Podle žalovaného správní orgán I. stupně shromáždil dostatek důkazů pro vydání rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání a v napadeném rozhodnutí je podle žalovaného podrobně popsáno z jakých podkladů vycházel a k jakým závěrům dospěl.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy a dle jejího názoru je projevem libovůle žalovaného správního orgánu.

Namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou dovozovala z argumentace žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí a odmítala subsumování

„důvodů neudělení víz“ pod „podmínky pro udělení víza“ tak, jak tyto termíny spojuje žalovaný.

Měla rovněž za to, že žalovaný ze zcela nepochopitelných důvodů došel k závěru, že neplnění účelu pobytu je zároveň i jinou závažnou překážkou ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. Podle žalobkyně je takovýto závěr nejen zcela nelogický a nesmyslný, je zároveň v rozporu se zákonem č. 326/1999 Sb. Pokud podle žalobkyně chtěl žalovaný argumentovat neplněním účelu pobytu jako důvodem pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, měl tak učinit odkazem na § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Žalovaný podle žalobkyně nemůže s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. vyjádřit neplnění účelu pobytu jako jinou závažnou překážku, když ve skutečnosti se jedná o překážku již uvedenou, tedy zákonem předpokládanou v ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Žalobkyně odmítla právní posouzení „neplnění účelu pobytu“ jako „jiné závažné překážky“ a měla zato, že toto posouzení je zcela nepřezkoumatelné.

Podle žalobkyně nelze ztotožňovat nebo zaměňovat soustavnost (§ 2 zákona č. 513/1991 Sb.) s nepřetržitostí a trvalostí. Žalobkyně měla za to, že pokud cizinec disponuje živnostenským oprávněním, plní tak účel pobytu, protože jiný výklad by znamenal omezení práva podnikání cizince na území České republiky v rozsahu a způsobem, který si sám vybere.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný mimo jiné uvedl, že postup správního orgánu I. stupně byl v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 326/1999 Sb. a žalovaný tudíž neshledal žádné porušení správního řádu ani zákona č. 326/1999 Sb. Navrhl žalobu zamítnout.

V rámci ústního jednání konaného dne 29.1.2015 účastníci řízení setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.

Ve správním spise se nacházejí pro danou věc tyto podstatné dokumenty: žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 26.7.2010, prohlášení žalobkyně ze dne 20.9.2010, sdělení Pražské správy sociálního zabezpečení Praha 8 ze dne 12.7.2010, ze dne 7.9.2010 a ze dne 20.9.2010, oznámení správního orgánu I. stupně ze dne 7.10.2012 č.j.: CPPH-062989/CI-2010-60, zdůvodnění žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR ze dne 18.10.2010, rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha ze dne 5.11.2010 č.j. CPPH-062989/-CI-2010-60, žalobou napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 28.11.2011 č.j. MV-8477-8/SO-2011.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud posoudil věc takto:

V dané věci byl žalobkyni povolen přechodný pobyt na území České republiky na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná - s platností ode dne 20.3.2008 do 15.9.2008. Následně jí bylo uděleno povolení

k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání-osoba samostatně výdělečně činná - s platností ode dne 25.9.2008 do 24.9.2010. Žalobkyně podala u správního orgánu I. stupně dne 26.7.2010 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle ust. § 44a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., která byla správním orgánem I. stupně zamítnuta a platnost dlouhodobého pobytu nebyla prodloužena. V odůvodnění správní orgán I. stupně především uvedl, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobkyně nebyla v evidenci u příslušné správy sociálního zabezpečení na území České republiky v období od 15.7.2008 (správně má být rok 2009) dosud (5.11.2010), čímž přestala ve smyslu ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. splňovat jednu z podmínek pro povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Z uvedeného důvodu bylo žalobkyni zasláno oznámení ve smyslu § 36 zákona č. 500/2004 Sb., kde jí byla dána možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí. Ve zdůvodnění, které správní orgán obdržel dne 19.10.2010, pak žalobkyně podle správního orgánu I. stupně uvedla, že evidence byla přerušena, protože dne 14.7.2009 porodila v Praze dceru D. A., takže je na mateřské dovolené a pobírá dávky státní sociální podpory. Žalobkyně tedy nepodniká a vychovává dítě, pro které hledá jesle, aby mohla pokračovat v podnikání. Pak se opět přihlásí do evidence u příslušné správy sociálního zabezpečení. Závěrem žalobkyně podle správního orgánu I. stupně uvedla, že by ráda podnikala v České republice, aby její dcera mohla vyrůstat tady. Připojila přehled vyplacených dávek státní podpory z Úřadu práce hl.m.Prahy ze dne 27.9.2010 za období od 1.1.2009 do 31.12.2009 a od 1.1.2010 do 30.9.2010. Správní orgán I. stupně na sdělené skutečnosti žalobkyni v odůvodnění svého rozhodnutí reagoval tím, že mateřská dovolená není účel pobytu dle zákona č. 326/1999 Sb., podle potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení Praha 8 ze dne 20.9.2010 žalobkyně od 15.7.2009 nepodnikala a tudíž neplnila po uvedení do doby účel pobytu podnikání, pro který jí byl dlouhodobý pobyt udělen, což je podle správního orgánu I. stupně závažnou překážkou, která odůvodňuje neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Správní orgán I. stupně uzavřel s tím, že z dikce zákona vyplývá, že cizinec je po dobu povoleného pobytu na území České republiky povinen plnit účel pobytu po celou dobu povoleného pobytu, přitom odkázal na ust. § 44a odst. 3, ust. § 35 odst. 3, ust. § 37 odst. 2 písm. b) a ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. Odvolací správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně mimo jiné uvedla, že na Pražské správě sociálního zabezpečení byla informována, že vzhledem k tomu, že je na mateřské dovolené platby na sociální pojištění jsou nepřípustné. Měl za to, že spisovým materiálem je doloženo, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb. tak, aby byl zjištěn stav věci a to v souladu s § 2 cit. zákona. Konstatoval, že z informace Pražské správy sociálního zabezpečení Praha 8 (ze dne 20.9.2010) vyplývá, že minimálně od 14.7.2009 doposud cizinka nepodnikala jako osoba samostatně výdělečně činná, tudíž po uvedení do doby neplnila ani účel pobytu. K námitce ohledně mateřské dovolené účastnice řízení odvolací orgán poukázal na to, že pokud žalobkyně přestala splňovat účel pobytu podnikání, na základě kterého jí byl povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky, bylo její povinností požádat o změnu účelu pobytu, aby mohla nadále pobývat na území České republiky za účelem společného soužití rodiny.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že předmětné žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a to především v důsledku jaksi vadného procesního postupu správního orgánu, resp. správních orgánů obou stupňů, které podle názoru soudu nedostatečně zjistily skutkový stav, kdy tedy žádným způsobem si neobjasnily okolnosti, za jakých žalobkyně přistoupila k přerušení výkonu podnikatelské činnosti. Přičemž žalobkyně ve svých podáních zřetelně uvedla, že tak učinila z důvodu toho, že se jí narodila dcera, nicméně tato skutečnost nebyla v dalším průběhu řízení dál nijak blíže zkoumána a objasněna. Žalobkyně pak ani

nebyla v průběhu řízení k této věci nijak slyšena a nemohla se tedy vyjádřit. Žalovaný v důsledku toho tedy, že si nezjistil náležitě skutečný stav věci, nemohl se s ním podle názoru soudu ani náležitě vypořádat, přičemž soud zdůrazňuje, že skutečnost, že se žalobkyně stala matkou v době, kdy měla na území České republiky povolený pobyt za účelem podnikání, je legálním a legitimním důvodem k tomu, aby předmětnou podnikatelskou činnost po přiměřenou dobu nevykonávala, tedy po dobu, kdy se stará o dítě, které její péči vyžaduje. Tato skutečnost pak měla být v rozhodování správních orgánů obou stupňů zohledněna, což se podle názoru soudu nestalo a rozhodnutí obou správních orgánů tak trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

Soud s přihlédnutím ke shora uvedeným skutečnostem žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a to jednak pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a jednak proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí vyžaduje doplnění /§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s./. Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.) s tím, že tedy v dalším řízení bude nutno objasnit dostatečně konkrétně skutkový stav a znovu jej vyhodnotit ve smyslu příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 5.000,- Kč (1x3.000,- Kč a 2x1.000,- Kč) a náklady zastoupení žalobce advokátem ve výši 9.922,- Kč, což tvoří 2 úkony právní služby po 2.100,- dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a 2 režijní paušály po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., vč. částky odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.) ve výši 1.008,- Kč a 1 úkon právní služby po 3.100,- Kč dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a 1 režijní paušál po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., vč. částky odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.) Náklady řízení tedy činí celkem 14.922,- Kč, jak je ve výroku rozsudku uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. ledna 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová